

Cesta nahoru XIX. - Vydržte, i když ztrácíte sílu

Setkal jsem se s ohromným počtem velmi úspěšných lidí z řady oborů. A také jsem dlouhé hodiny radil lidem, kteří neměli v době, kdy jsem je potkal, v kariéře takové štěstí. Ještě nedosáhli na to, co je skutečně profesně i osobně naplňovalo.

Pevně věřím, že největší překážkou úspěchu u většiny lidí, jež jsem poznal, nebyl nedostatek talentu, vize, vzdělání, sociálního postavení nebo silné sítě kontaktů, o níž se mohli opřít. Oni vzdali jakoukoli snahu. Buď kvůli tomu, že zažili porážku, s níž se těžko vyrovnávali, nebo narazili na překážky, jež jim připadaly nepřekonatelné. Stalo se prostě něco, co nahlodalo jejich víru v sebe sama. S takovým pocitem se někdy jen těžko ráno vstává z postele.

Pamatuji si na kolegu, který měl před lety telefonovat potenciálním klientům a jednou mi řekl: "Víš, občas je to sluchátko strašně těžké. Už ho ani neuzvednu, abych zavolal dalšímu člověku." Na začátku mé kariéry jsem také takhle telefonoval. Nikdy nezapomenu na slova mého prvního mentora v byznysu Tonyho Ziehlera, když už to vypadalo, že nemůžu a svou práci vzdám. Podíval se na mě a řekl: "Peppere, ještě jeden telefonát, jediný telefon, udělej to kvůli mně a pak můžeš skončit." Věděl, že když ještě jednou zvednu sluchátko, překonám jakousi bariéru, chytnu druhý vítr a půjdu dál. Tony měl pravdu. Když jsem končil první rok v pojišťovnictví, dostal jsem vyznamenání "Zelenáč roku" udělované nejproduktivnějšímu začínajícímu pojišťovacímu agentovi. Byla to společnost Aetna Life and Casualty Insurance Company, která tehdy patřila v USA mezi největší. Ani o šestatřicet let později na Tonyho povzbuzující slova nezapomínám. Jsou navždy vyryta v mé paměti a vybaví se mi pokaždé, když už chci hodit ručník do ringu. Když se ohlívám za úspěšnými, a tím myslím i šťastnými lidmi, které jsem poznal, nevyvstává mi před očima jejich talent, vzdělání nebo postavení ve společnosti. Ale jejich vytrvalost a vůle dosáhnout toho, v co věří. Všichni silně věřili v to, co dělali, v to, kým chtěli profesně i v osobním životě být. Toho se nejde vzdát. Někdy stačí udělat ještě jeden krok.

Cítit se někdy odražený je normální. Zažíváme to všichni. Domnívám se, že je dokonce zdravé občas pocítit zlost. Velký rozdíl je však v tom, že si musíte rozebrat, co vás rozlítilo, rozhybat se a udělat ten další krok, který vás posune dál. Václav Havel, jeden z největších politických vůdců tohoto národa i celého 20. století, člověk, jehož jméno je synonymem vytrvalosti, ve své knize Dálkový výslech uvedl: "Střízlivá vytrvalost je účinnější než nadšenecké emoce, které lze příliš snadno přenášet každodenně na něco jiného."

Proč neustále mluvím o vytrvalosti? Je to proto, že jsem viděl příliš mnoho lidí, kteří tuto nadčasovou a neocenitelnou vlastnost ztratili ze zřetele.

V dnešním shonu hypersoutěživosti globální ekonomiky se zdá, že ne všichni si vzali k srdci jedno z největších ponaučení krachu technologických firem: rychlé a snadné nemusí vždy znamenat dobré. Antický řecký filozof Hesiodés to svými verši v básni Díla a dny vystihl mnohem lépe. Přečtete si je: "Před brány výjimečnosti bohové položili slzy a pot, A k branám vede předlouhá cesta, zpočátku strmá a trnitá, Ale vyšplháte-li až na vrchol, dojdete tam klidu, ač vykoupeného vypětím všech sil."

Jinými slovy: tvrdá práce a vytrvalost dají zabrat, ale o to je pak sladší odměna v podobě dosaženého cíle. Rozloučím se s vámi jedním z mých nejoblíbenějších citátů legendy světového hokeje, Waynea Gretzkyho. Je platný jak v hokeji, tak běžném životě: "Je jisté, že netrefíte 100 procent střel, ke kterým se ani nenapřáhnete."

Vzpomeňte si na to, až to budete chtít příště vzdávat. Hodně štěstí na vaší cestě vzhůru.

PEPPER DE CALLIER, předseda Bubenik Partners